

SZERELMES SZONETTEK A TÁTRÁHOZ

1.

Szép vagy! — De semmitmondó szó ez annak,
 Ki sohse látott, vagy, ha néz, sem ért
 S el nem tűnődik rajta, hogy miért
 Szóktettek égnek titkos őshatalmak.

Hiába szórnám rád színes szavaknak
 Dús kincseit, melyekkel csak dicsért
 Költő szerelme: Holt-hideg lidérc-
 Fény volna mind, szégyen neked s magamnak.

Szép vagy! Ez sóhajom, szemem ha lát,
 De benne van rajongás, hála, hűség —
 S a Nagyhoz illő ez az egyszerűség!

Szép vagy! Nem, ezt se mondom el, csak érzem,
 Mint titkosan mély, ájtatos imát...
 Minek a szó, hogy szív — szívet megértsen!?

2.

S szeretlek én! — Mióta látlak fennen,
 — Ha sors sodort az élet vonatán,
 Alattad, balga, sok kis cél után, —
 Csodáltkak. — Megvallom, félelemben,

Mert mást mutattál, mint mi életemben
 Soron volt: Hogyha nyár tűzelt talán,
 Szép csúcsaid csipkés vonulatán
 A hó — telet jövendőt kiméletlen.

S ha őszi ködben fázódott a táj
 S ki tudja, mért, az ember lelke fáj,
 Te rózsaszínben biztattál vidáman:

„Ne sirj! Emeld reám ködös szemed.
 Én példázom az igaz életet
 A fisztaság emelkedett honában!“

3.

Aztán, ... felhoztak fáradt-betegen.
 — A tört szívek, lehet, mélyebbre néznek —
 De rögtön úgy éreztem, hogy megértlek,
 Amint öledre hajtottam fejem.

Megsúgtad gyógyító titkod nekem:
 „Magad s a gondod egyre hozzám mérjed
 S kicsiny lesz óriásnak vélt baj, érdek,
 Mely meggyötört az életvölgybe' lenn!“

Azért ne félj, szeress! Ne hidd talán,
 Hogy én magam titánnak tartanám,
 Kinek az égvilágán párja sincsen:

Köszirtjeim hiába ily nagyok,
 Ahhoz, ki alkotott, porszem vagyok,
 Miként te is! Hatalmas egy van: Isten!